

N:o 10.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 mars 1899.
— — — — Andra Kammaren den 8 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
angående ändrad lydelse af 22 och 24 §§ i 15 kap.
strafflagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 18.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag derom, att försök till sådant brott, hvarom talas i 22 § af 15 kap. strafflagen, skulle i de fall, då försöket ginge ut på att tvinga någon till deltagande i arbetsinställelse eller hindra någon att återgå till arbete eller att öfvertaga erbjudet arbete, blifva lika straffbart som det fullbordade brottet, samt att sålunda straffbart försök skulle lyda under allmänt åtal.

Ehuru våld och hot mot annan person i allmänhet äro enligt gällande lagstiftning belagda med straff såsom särskilda förseelser, och man alltså redan nu ingalunda saknar möjlighet att få den, hvilken genom dylika medel sökt utöfva tvång mot annan, befordrad till ganska allvarsam ansvar, har Riksdagen funnit motionärens förslag förtjena beaktande.

Den särskildt brottsliga och för samhällets lugna ekonomiska utveckling vådliga karakteren af sådant våld eller hot, hvarom här är fråga, utgör nemligen enligt Riksdagens mening skälig anledning att belägga detsamma med strängare ansvar än annan dylik handling. Att sådant skärpt ansvar enligt motionärens förslag skulle åstadkommas derigenom, att våld

eller hot, användt för att tvinga någon till arbetsinställelse eller eljest hindra honom från att arbeta, skulle bestraffas lika strängt, vare sig det medfört åsyftad verkan eller icke, innebär visserligen ett af vår lagstiftning i regel icke erkänt likställande af försöket med det fullbordade brottet, men torde i förevarande fall hafva skäl för sig. Det objektiva moment, som betecknar skiljaktigheten emellan försöket och det fullbordade brottet eller att vid det förra den afsedda effekten uteblifvit, är i fråga om nu omhandlade brott af väsentligt mindre betydelse ur straffrättslig synpunkt än beträffande öfriga brott, hvilka såsom försök äro i vår lagstiftning med straff belagda. Från statens synpunkt kan det anses nästan likgiltigt, om afsigten att förmå en arbetare att deltaga i arbetsinställelse eller hindra honom att återgå till arbete eller öfvertaga erbjudet arbete lyckas eller ej; staten har ett bjudande intresse af att ingripa strängt straffande uteslutande med hänsyn till farligheten i den vilja, som rigtar sig på handlingar i förenämndt syfte.

För antagande af den sakliga ändring, som innefattas i motionärens förslag, talar ock kraftigt den för hvarje år allt mer framträdande nödvändigheten att söka stäfja det ofog, som fackföreningar och strejkledare bedrifva genom att framkalla eller befordra oberättigade och för arbetarne ej mindre än för arbetsgifvarne skadliga arbetsinställelser. Allmänt kända tilldragelser i vårt land under nästlidet år hafva än ytterligare bestyrkt den erfarenhet, som förut vunnits derom, att nu gällande lagbestämmelser äro otillräckliga i sådant afseende. Utan att allt för högt skatta värdet af sådana bestämmelser som de af motionären föreslagna, torde man dock kunna hoppas, att desamma skulle icke oväsentligt bidra till att skydda välsinnade arbetare mot obehöriga sidoinflytelser.

Af ofvan anförda skäl har Riksdagen för sin del antagit följande

Lag

om ändrad lydelse af 15 kap. 22 och 24 §§ strafflagen.

Häri genom förordnas, att 15 kap. 22 och 24 §§ strafflagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

22 §.

Tvingar någon, utan laga rätt, eller med missbruk af sin rätt, genom våld eller hot, annan att något göra, tåla eller underlåta, straffes

högst med straffarbete i två år, i de fall, der gerningen ej med svårare straff särskildt belagd är.

Lag samma vare, der man, på sätt nu är sagdt, försöker tvinga någon till deltagande i arbetsinställelse eller hindra någon att återgå till arbete eller att öfvertaga erbjudet arbete.

24 §.

Brott, som i 22 § 1 mom. sagdt är, må ej åtalas af allmän åklagare, der ej målseganden angifver det till åtal eller ock genom brottet någon tvingats att deltaga i arbetsinställelse eller hindrats att återgå till arbetet eller att öfvertaga erbjudet arbete; ej heller må brott, som i 23 § sägs, åtalas af annan än målsegande.

Stockholm den 8 mars 1899.

Med undersåtlig vördnad.
